

Розділ 1

Це неначе сон. Може, це і є сон, чудовий сон... Вона дивиться мені в очі, а за її спиною — безкінечне біле світло полуденного сонця, помережане листям.

Я не пам'ятаю її імені, але ніколи не забуду обличчя.

— Я хочу бути з тобою завжди, — кажу. — І зістаритися разом із тобою.

— І вмерти в один день? — питає вона, грайливо схиливши голову.

— Вмирати я взагалі не хочу...

Нахиляюся, щоб поцілувати її у щоку, але останньої миті вона повертається, і я недоладно цілую в ніс. Вона заливчасто сміється, закинувши голову й вигнувши свою прекрасну тонку шию. Хочу обійняти, та вона вмить випрочується й дуже серйозно дивиться на мене.

Розумію, що минув час, вона подорослішала і стала ще чарівніша...

Тоді знімаю зі своєї шиї хрестик. На білій емалі — тонкий золотий силует розп'ятого Христа й дрібні личка янголів, сумно схилені долу... Ніжно надіваю на неї цей свій

подарунок, і вона притискає його долонею до грудей, усміхається... Але щось не так. Не можу збагнути, що саме... Пригортаю її до себе, зазираю у вічі, намагаючись розгледіти, що за тривога оселилась там, у глибині її погляду. Темні кола — звідки вони? А її губи... Білі — ані кровинки... Безкінечне біле світло позаду неї перетворюється на темну стіну втоптаной землі, поцяткованої поодинокими травинками. І вона падає на цю стіну, глухо вдаряється потилицею, — тому що я більше не тримаю її в обіймах.

Вона лежить на землі біля моїх ніг, а я з жахом дивлюся на свої руки, на них — кров...

Я здригнувся і прокинувся. Дрімота зморила мене лише на кілька секунд. Пристав у кримінальних справах, який сидів навпроти, так само дивився у вікно, — він і не помітив.

Екіпаж підкидало на брудній бруківці, що звивалася поміж борделів із перевіреною репутацією й украй сумнівними шинками та заїжджими дворами.

Я сидів, закинувши ногу на ногу, й пристав мусив постійно крутити коліньми, щоб не замастити штани об мої брудні підосви. Однак на кожній третій вибоїні йому не вдавалось ухилитися, тож пристав стиха лаявся й витирав холоші рукавом сюртука, а потім рукав — іншим рукавом.

— Чуєш, пристає, — чомусь закортіло мені запитати. — А що, як усім прізвища роздавали, — тобі забракло?

— Чому забракло? — не зрозумів пристав.

— Ну, а чому ж тобі замість прізвища — та й ім'я по батькові вписали? Маринич...

— Мариніч, — виправив він. — Прізвище як прізвище...

— Угорське?

— Чому це угорське?

— Овва! Та звідки ж мені знати, чому в тебе прізвище угорське!

Пристав іще дужче розгубився й дурнуvато закліпав очима. Я не втримався — засміявся.

Аж ось пролунало гучне «тпру» візницьі, і коні спинилися. Ненавмисне посунувшись трохи вперед на лаві, я лишив на холодшій пристава жирний слід.

— Даруй, — сказав я, хоча мені було байдуже. Не до його штанів зараз... Дістав з-за пазухи складений учетверо малюнок, розгорнув і поглянув на нього ще раз. Жіноча рубінова підвіска з оправою у вигляді змії. Таку не переплутаєш ні з чим. Я зіжмакав малюнок і похапцем запхав його в кишеню на грудях пристава.

— І ще раз: рівно о дев'ятій! — сказав я. — Якщо, не приведи Господи, запізнишся — твоє угорське прізвище карбуватимуть із помилками цвинтарні каменярі.

Він кивнув.

— Тепер — найскладніше, — додав я. — Раніше об'являтися теж не можна! Зможеш запам'ятати обидві частини плану?

Пристав знову кивнув.

— Певен? Краще запиши. Не можна запізнюватись, але й припхатися раніше — теж не можна. Я розумію, що для поліції — це не так просто... Але якщо сьогодні мій день, то встигну виграти цю дрібничку й повернутися без вашої допомоги.

— Добре було б, — зітхнув пристав.

Він підняв був руку, щоб відчистити бруд на коліні, та потім із сумнівом поглянув на свій рукав, злегка колупнув грязюку нігтем, й облишив цей намір.

— Та не трусися так, — сказав я йому. — Ви ж не Лисицю арештовувати будете, а мене.

— Так-то воно так... Але ж вламуватися будемо до Лисиці...

Я зневажливо поглянув на нього.

— Цупко він вас держить... Просто за ваші людські немочі, ге?

Пристав не відповів, вступившись у носачи своїх черевиків.

— Панове, приїхали! — гукнув візниця.

— Нащо так волати, — пробурмотів я, та все ж таки ви-зирнув з екіпажа.

Присмерк уже заткав високе київське небо, але мешканці Ямок економили на свічках — у вікнах іще було темно. «Наче в очах мертв'яка», — привіялось порівняння, і я подумки сплюнув через ліве плече, щоб відігнати похмуру передчуття. Все мине гладенько.

— А якщо програєте, а нас іще не буде? — спитав пристав.

«Тіпути тобі на язик...» — подумав я, але нічого не сказав. Натомість простягнув руку до його обличчя й «вигягнув» із повітря гральну карту.

— Яка карта? — запитав.

— Валет, — здивовано відповів вражений фокусом пристав.

Я змахнув цією ж картою просто перед його носом і знову показав.

— А тепер?

— Король... — отетеріло пробурмотів він.

— А ти кажеш — програю... — і я відчинив дверцята екіпажа.

Найближча корчма, якщо вірити н'яним згукам бадьорої бійки, була аж за поворотом. Поблизу ж — ні заїжджого двору, ні борделю, — самі лише халупи.

— Ти куди нас привіз, одоробало? — визвірився я на візницю.

— Куди приказали, пане. Третій поворот з Ямської, перед з'їздом до яру.

Я знову роззиринувся довкруг. Ну, тут — так тут.

— А вашому братові ніхто ніколи не казав, що жити бідно і жити по коліно в лайні — не одне і те ж?

— Окрут Ямської не тільки візниці живуть, пане, — мовив кучер. — А я... Я аж ген отам, через чотири гулиці.

— І що там, через чотири гулиці? Лайно трохи вищого сорту? Чи, може, біле?!

Візниця знизав плечима й насупився.

У глибокій калюжі під ногами ще можна було розгледіти хмарини на посірілому небі. Стиснувши в правиці свій саквояж, я плигнув через калюжу.

— Зате ваш брат щовечора сюди зі всього Києва преться, ніби тут медом намазано... — пробурчав кучер.

— Ти ба, який розумака...

Екіпаж рушив, похитуючись на побитій дорозі.

Я озирнувся. Обриси домів майже розчинилися в сутінках, і лише силуети дахів чорніли в сірому небі. Обійшовши грязюку, став на узбіччі. Найприкріше, що зараз будь-який голодранець із шевським ножем міг зіпсувати весь план. А на моєму модному коричневому циліндрі наче написано було: «Прошу грабувати цього пана!». Але ж мені без циліндра — ніяк.

— Кого пан шукає? — долинув із підворіття за спиною чи то дитячий, чи то жіночий голос.

Я ледь-ледь здригнувся, й руків'я ножа, схованого в лівому рукаві, вискочило вниз на кілька сантиметрів. Стиснув п'ястук, відчув приємну букову шорсткість.

— А тобі яке діло? — обернувшись, відповів я.

Хлопчику було не більше десяти років. Не дуже замурзаний, а для тутешніх вулиць — то навіть доглянутий, він стояв у підворітті за кілька кроків од мене.

У вікні найближчої хати тьмяно замерехтіла лосва свічка, од якої світла було вдвічі менше, ніж кіптяви.

— У що пан грає? — спитав хлопчисько, відступивши від жовтого світла в потемок.

У кожній фразі вчувалася завченість, і неважко було здогадатися, хто йому був за вчителя.

— Не марнуймо часу, дитино, — я ступив назустріч хлопчикові. Малий побачив моє обличчя на світлі, що ряхтіло з вікна, й очі його мимоволі розширилися, коли помітив мій давній шрам.

— У що пан грає? — у хлопчиковому голосі бриніли нотки впертості, але він, про всяк випадок, відступив іще на крок, готовий будь-якої миті дати драла.

— Гаразд, — я підняв руки (лезо ножа тут-таки ковзнуло назад у рукав) і показав порожні долоні. — Я в штос граю. Тебе влаштує?

Хлопчик кивнув і вмить щез між будинками. Деякий час було чути, як його ноги човгають по грязюці та помийних калюжах, потім стало тихо. Зачекав декілька секунд, надіючись, що хтось вийде до мене. Трохи запізно зметкував, що треба було йти назирці за хлопчиком, — і швидко рушив смердючим вузьким проходом між будинками. Я б начхав на цю грязюку, та не хотілося ставати до гри запацьореним опудалом. Мені й так бракувало блиску,